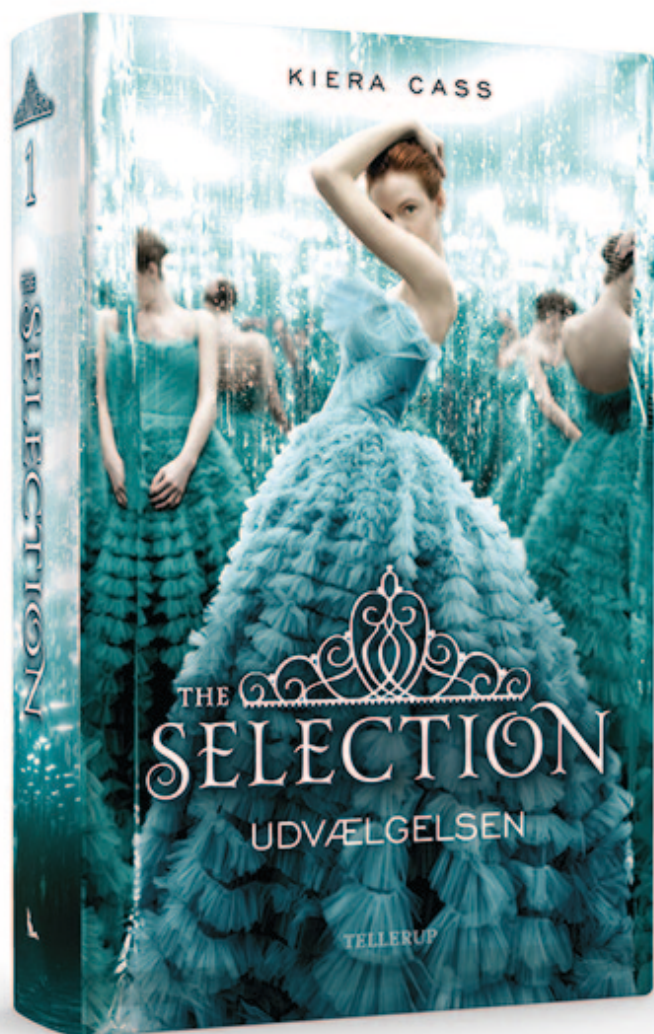

LÆS STARTEN AF:

Kapitel 1

Da vi modtog brevet med posten, blev min mor helt ekstatisk. Hun havde allerede besluttet at alle vores problemer dermed var løst og forsvundet for altid. Det eneste problem i hendes geniale plan var mig. Egentlig syntes jeg ikke at jeg var en specielt ulydig datter, men her trak jeg altså grænsen.

Jeg havde ikke lyst til at være kongelig. Og jeg havde ikke lyst til at være Etter. Jeg havde ikke engang lyst til at *prøve* det.

Jeg gemte mig på mit værelse, det eneste sted hvor jeg kunne blive fri for den livlige snak i vores proppede hus, mens jeg forsøgte at finde et argument som kunne få mor til at ombestemme sig. Indtil videre havde jeg en solid samling af mine ærlige meninger ... og jeg var ret sikker på at hun ikke ville lytte til en eneste af dem.

Jeg kunne ikke undgå hende meget længere. Det var

ved at være tid til aftensmad og som det ældste, hjemmeboende barn var det min pligt at lave mad. Jeg skubbede mig ud af sengen og begav mig ind i løvens hule.

Mor sendte mig et olmt blik, men sagde ikke noget.

Vi udførte en tavs dans gennem køkkenet og spisestuen mens vi dækkede bord til fem og forberedte kylling, pasta og skiveskårede æbler. Hvis jeg skævede op fra arbejdet, nedstirrede hun mig med et bistert blik som om hun kunne bebrejde mig til at ville det samme som hun. Det forsøgte hun med jævne mellemrum. For eksempel når jeg ikke havde lyst til at tage et bestemt job fordi jeg vidste at familien vi skulle arbejde for, var unødvendigt ufor-skammet. Eller hvis hun ville have mig til at gøre hovedrent når vi ikke havde råd til at få en Sekser til at komme og hjælpe.

Nogle gange virkede det. Andre gange gjorde det ikke. Og det her var et af de tidspunkter hvor jeg ikke havde tænkt mig at vige.

Hun hadede når jeg var stædig. Det var et træk jeg havde arvet fra hende så det kunne umuligt komme bag på hende. Men det her handlede ikke kun om mig. Mor havde været anspændt på det sidste. Sommeren nærmede sig sin afslutning og inden længe ville vi stå over for kulden. Og bekymringerne.

Mor satte kanden med te midt på bordet med et vredt bump. Min mund løb i vand ved tanken om te med citron, men det måtte vente. Det ville være virkelig ærger-

ligt at drikke sit glas nu og så måtte nøjes med vand til maden.

„Er det virkelig for meget forlangt at du udfylder den formular?“ spurgte hun, ude af stand til at holde sig tilbage længere. „Udvælgelsen kunne blive en vidunderlig mulighed for dig, ja, for os alle sammen.“

Jeg sukkede højt mens jeg tænkte at det ville være som at underskrive sin egen dødsdom at udfylde den formular.

Det var ingen hemmelighed at oprørerne – de undergrundssamfund som hadede Illéa, vores store og forholdsvis nye land – angreb paladset ofte og med voldsom styrke. Vi havde før set dem i aktion i Carolina hvor et af magistraternes huse var blevet brændt ned til grunden og en håndfuld Toere havde fået deres biler ødelagt. De havde faktisk også stået for en prægtig fangeflugt engang, men eftersom de kun havde løsladt en teenagepige som var blevet gravid, og en Syver der var far til ni, kunne jeg ikke lade være at tænke at de havde gjort det rigtige i det tilfælde.

Men ud over den potentielle fare følte jeg at det ville skære mig i hjertet bare at overveje at deltage i Udvælgelsen. Jeg kunne ikke lade være med at smile mens jeg tænkte på alle de grunde jeg havde, til at blive præcis hvor jeg var.

„De sidste par år har været meget hårde for din far,“ hvæsende hun. „Hvis du er i besiddelse af bare den mind-

ste smule medfølelse, burde du tænke lidt på ham.“

Jeg ville virkelig gerne hjælpe far. Og May og Gerad. Og vel egentlig også mor. Når hun talte om det på den måde, var der ikke noget at smile over. Stemningen herhjemme havde længe været anspændt, og jeg spekulerede på om far mon ville se dette som et middel til at vende tilbage til normalen igen, hvis altså en sum penge da overhovedet kunne hjælpe på det.

Vores situation var ikke så penibel at vi levede i frygt for at bukke under eller sådan noget. Vi var ikke subsidiøse, men det var heller ikke langt fra.

Vores kaste var den tredje laveste. Vi var kunstnere, og kunstnere og klassiske musikere befandt sig kun tre trin over skidtet. Bogstaveligt talt. Vores budget var uhyggelig stramt, og vores indtægt afhang i høj grad af de skiftende årstider.

Jeg huskede at have læst i en gammel, slidt historiebog at alle de store højtider plejede at være mast sammen i vintermånederne. Noget der blev kaldt Halloween, blev fulgt af Thanksgiving, derefter jul og til sidst nytår. Alt sammen lige i hælene på hinanden.

Jul var stadig det samme. Man kan jo ikke ændre på en guddoms fødselsdag. Men da Illéa indgik den omfattende fredstraktat med Kina, kom nytåret til at ligge i januar eller februar alt efter månen, og alle de individuelle festligholdelser og højtider fra vores del af verden blev nu ganske enkelt til 'taknemlighedsfesten' som lå om som-

meren. Det var en tid hvor man fejrede dannelsen af Illéa og glædede sig over det faktum at vi stadig var her.

Jeg anede ikke hvad Halloween var. Det var aldrig dukket op igen.

Så mindst tre gange om året havde hele familien arbejdet. Far og May lavede deres kunstværker som folk købte og brugte til gaver. Mor og jeg optrådte til private fester – jeg sang og hun spillede klaver – uden at takke nej til et eneste job hvis vi ikke var booket i forvejen. Da jeg var yngre, havde jeg været hunderød for at optræde foran et publikum, men nu forsøgte jeg bare at gå i ét med baggrundsmusikken, for det var nemlig hvad vi var i vores arbejdsgivers øjne. Vi skulle høres, ikke ses.

Gerad havde ikke opdaget sit talent endnu, men han var også kun syv år. Han havde stadig tid.

Snart ville bladene falme, og vores lille verden ville igen blive usikker. Fem munde at mætte, men kun fire personer til at arbejde, og der var ingen garanti for at vi ville finde arbejde igen før ved juletid.

Når jeg tænkte på det på dén måde, virkede Udvælgelsen som en livline, noget som jeg kunne gribe fat i. Det dumme brev kunne løfte mig ud af mørket, og jeg kunne trække hele familien med mig.

Jeg så på mor. Af en Femmer var hun lidt til den tykke side hvilket var underligt, for hun var ikke grovæder, og vi havde jo heller ikke ligefrem en overflod af mad. Måske var det bare sådan en krop kom til at se ud efter at

have født fem børn. Hendes hår var rødt som mit, men med mange kridhvide striber imellem. De var dukket op ganske pludseligt og i rigt antal for omkring to år siden. Hun havde rynker i øjenkrogene selvom hun stadig var temmelig ung, og mens hun bevægede sig omkring i køkkenet, kunne jeg se at hun gik krumbøjet som om en usynlig vægt hvilede på hendes skuldre.

Jeg vidste at hun havde meget at bære på, og jeg vidste at det var derfor hun var begyndt at være særdeles manipulerende over for mig. Vi skændtes nok uden den ekstra belastning, men i takt med at det tomme efterår lige så stille nærmede sig, blev hun mere og mere irritabel. Og jeg vidste at hun syntes at jeg opførte mig uretfærdig nu fordi jeg ikke engang ville udfylde en lille, tåbelig formular.

Men der var ting – vigtige ting – i denne verden som jeg elskede, og det lille stykke papir virkede som en mur der afskar mig fra alt hvad jeg drømte om. Måske var det, jeg ønskede mig tåbeligt. Måske var det ikke engang muligt. Men det var stadig min drøm. Uanset hvor meget min familie betød for mig, var jeg ikke sikker på at jeg kunne give afkald på det jeg ønskede allermest. Desuden havde jeg allerede givet dem så meget.

Jeg var den ældste der var tilbage nu, efter Kenna var blevet gift og Kota var rejst, og jeg havde påtaget mig min nye rolle så hurtigt jeg kunne. Jeg gjorde mit bedste for at bidrage. Vi tilrettelagde min hjemmeundervisning så jeg havde masser af tid til at øve. Det brugte jeg det meste af

dagen på eftersom jeg også forsøgte at mestre adskillige instrumenter ud over at synge.

Men nu da brevet var kommet, betød mine anstrengelser ikke længere noget. I mors hoved var jeg allerede dronning.

Hvis jeg havde været smart, ville jeg have gemt det åndsvage brev før far, May og Gerad kom ind, men jeg vidste ikke at mor havde stukket det i lommen og ville hive det frem midt i maden.

„Til Huset Singer,“ kvadrede hun.

Jeg forsøgte at snuppe brevet ud af hånden på hende, desværre var hun hurtigere end mig. Godt nok ville de alle finde ud af det før eller siden, men hvis hun gjorde det på denne måde, ville de alle være på hendes side.

„Mor, please!“ tiggede jeg.

„Jeg vil høre det!“ hvinede May. Det var ikke nogen overraskelse. Min lillesøster lignede mig, bare med tre års forsinkelse. Men selvom vores udseende praktisk talt var identisk, var vores personligheder diametrale modsætninger. Ulig mig var hun udadvent og håbeful og i øjeblikket helt skør med drenge. Hun ville synes at alt det her var utrolig romantisk.

Jeg mærkede hvordan jeg rødmede af forlegenhed. Far lyttede opmærksomt og May praktisk talt hoppede af forventning. Gerad, den søde lille knægt, fortsatte bare med at spise. Mor rømmede sig og læste videre.

„Den nylige folketælling har bekræftet at en enlig kvin-

de mellem seksten og tyve år i øjeblikket er bosiddende i jeres hjem. Vi vil derfor gerne gøre opmærksom på en nært forestående mulighed for at gøre vores storslåede nation, Illéa, ære.”

May hvinede igen og greb min arm. „De mener dig!”

„Det ved jeg, din lille abekat. Stop så, før du brækker min arm.“ Men hun holdt bare fast i min hånd og fortsatte med at hoppe.

„Vores elskede prins, Maxon Schreave,” fortsatte mor, „bliver myndig i denne måned. Når han træder ind i dette nye kapitel af sit liv, håber han på at finde en partner og gifte sig med en sand datter af Illéa. Hvis jeres giftfærdige datter, søster eller myndling er interesseret i måske at blive prins Maxons brud og Illéas skattede prinsesse, udfyld da venligst vedlagte formular og aflever den på provinsens lokale servicekontor. En kvinde fra hver provins vil blive tilfældigt udtrukket til at møde prinsen.

Deltagerne vil blive huset i det smukke Illéa Palads i Angeles under hele deres ophold. Hver deltagers familie vil modtage *en generøs kompensation ...*” hun trak ordene ud for at understrege dem, „... for den tjeneste de gør den kongelige familie.”

Jeg rullede med øjnene mens hun fortsatte. Det var sådan de gjorde med sønner. Prinsesser født ind i den kongelige familie blev giftet bort med det formål at fasttømre vores spæde forbindelser med andre lande. Jeg forstod godt hvorfor – vi havde brug for allierede, men det betød

ikke at jeg brød mig om det. Jeg havde ikke set det ske, og jeg håbede at jeg heller aldrig ville komme til det. Den kongelige familie havde ikke frembragt en prinsesse i tre generationer. Prinser derimod giftede sig med kvinder af folket for at højne moralen i vores, til tider, lunefulde nation. Jeg tror at meningen med Udvælgelsen var at det skulle give os alle noget at samles om og samtidig minde os om at Illéa selv var født ud af så godt som ingenting.

Ingen af mulighederne virkede videre opløftende efter min mening. Og tanken om at deltage i en konkurrence som hele landet kunne følge mens det højrovede, lille skvat valgte den smukkeste og mest overfladiske pige af alle, så hun kunne blive det tavse, kønne ansigt som stod ved siden af ham på tv ... det var nok til at få mig til at skribe. Fandtes der overhovedet noget mere ydmygende?

Desuden havde jeg været tilstrækkelig mange gange i både Toere og Treeres hjem til at vide med sikkerhed at jeg ikke ønskede at mænge mig med deres slags, for slet ikke at tale om Ettere. Ud over de gange hvor vi var sultne, var jeg ret godt tilfreds med at være Femmer. Det var mor der var kastestræberen her, ikke mig.

„Og naturligvis vil han elske America! Hun er så smuk,“ sagde mor drømmende.

„Helt ærlig, mor. Hvis jeg er noget, er det altså almindelig.“

„Det er du i hvert fald ikke!“ sagde May. „For jeg ligner dig på en prik, og jeg er smuk!“ Hendes smil var så bredt

at jeg ikke kunne holde latteren tilbage. Og det var en god pointe, for May var virkelig smuk.

Men det var mere end bare hendes ansigt, hendes vindende smil og de strålede øjne som gjorde hende smuk. May udstrålede en energi og en entusiasme som fik én til at ønske at være sammen med hende uanset hvor hun var. May var magnetisk, og det var jeg ikke, for at sige det som det var.

„Gerad, hvad siger du? Synes du jeg er smuk?“ spurgte jeg.

Alles øjne faldt på familiens yngste medlem.

„Nej! Piger er ulækre!“

„Gerad altså.“ Mor sukkede irriteret, men hendes hjerte var ikke med i det. Gerad var svær at være sur på. „America, du må da vide at du er en meget yndig pige.“

„Hvis jeg er så yndig, hvorfor er der så aldrig nogen der har inviteret mig ud?“

„Åh, de kommer såmænd forbi, men jeg sørger for at sende dem væk. Mine piger er alt for kønne til at gifte sig med Femmere. Kenna fik en Firer, og jeg er sikker på at du kan gøre det endnu bedre.“ Mor tog en tår af sin te.

„Hans navn er James. Hold op med at kalde ham et tal. Og siden hvornår er drengene begyndt at komme forbi?“ Jeg hørte hvordan mit tonefald blev mere og mere skingert. Jeg havde aldrig set én eneste dreng på vores dørtrin.

„Det har de gjort i et stykke tid,“ sagde far og kom dermed med sin første kommentar til hele det her cirkus.

Hans stemme var en anelse sørgmodig og han stirrede beslutsomt på sit krus. Jeg forsøgte at regne ud hvad det var der havde gjort ham så oprevet. Drengene som kom forbi? At mor og jeg skændtes igen? Tanken om at jeg ikke ville tilmelde mig konkurrencen? Hvor langt væk jeg ville være hvis jeg deltog?

Far og jeg havde et tæt forhold til hinanden hvilket nok skyldtes at mor havde været så udmattet efter hun fik mig, at far derfor tog sig af mig det meste af tiden. Jeg havde arvet mit temperament fra mor, men min medfølelse fra far.

Han hævede ganske kort blikket og pludselig forstod jeg. Han ønskede ikke at bede mig om at deltage. Han ønskede ikke at jeg skulle rejse. Men han kunne ikke benægte goderne hvis det skulle lykkes mig at få en fod indenfor, om det så kun var for en enkelt dag.

„America, vær nu fornuftig,“ sagde mor. „Vi må være de eneste forældre i hele landet som behøver at overtale vores datter til at deltage. Tænk på den fantastiske mulighed! Du kunne blive dronning en dag!“

„Mor, selv hvis jeg ønskede at blive dronning, hvad jeg virkelig ikke gør, er der tusindvis af andre piger i provinsen som melder sig til den her konkurrence. Tusindvis. Og hvis jeg på mirakuløs vis skulle gå hen og blive udtrukket, er der stadig fireogtredive andre piger som uden tvivl er meget bedre til at flirte end jeg nogensinde bliver.“

Gerads ører blev stive. „Hvad betyder flirte?“

„Ikke noget,“ svarede vi alle i kor.

„Det er tåbeligt at tro at jeg på nogen måde vil kunne vinde,“ afsluttede jeg.

Mor skubbede stolen ud da hun rejste sig og lænede sig ind over bordet mod mig. „En eller anden bliver vinderen, America. Dine chancer er lige så gode som alle andres.“ Hun smed sin serviet fra sig og drejede om på hælen for at gå. „Gerad, når du er færdig, er det tid til dit bad.“

Gerad stønnede.

May spiste i stilhed og Gerad bad om en portion til, men der var ikke mere. Da de gik, begyndte jeg at tage af bordet. Far blev siddende og nippede til sin te. Han havde maling i håret igen, et sprøjt af gult som fik mig til at smile. Han rejste sig og børstede krummer af sin skjorte.

„Undskyld, far,“ mumlede jeg mens jeg samlede tallerkerne sammen.

„Vær nu ikke fjollet, skat. Jeg er ikke vred.“ Han smilede og lagde en arm om mig.

„Jeg er bare ...“

„Du behøver ikke at forklare det for mig, skattepige. Jeg ved det.“ Han kyssede mig på panden. „Jeg går tilbage til arbejdet.“

Bagefter gik jeg ud i køkkenet og gav mig til at vaske op. Da jeg var færdig, lagde jeg en serviet over min næsten urørte tallerken og gemte den i køleskabet. Ingen andre havde levnet mere end krummer.

Jeg sukkede og gik op på mit værelse for at gøre mig

klar til at gå i seng. Det hele var så frustrerende.

Hvorfor skulle mor også presse mig sådan? Var hun ikke glad? Elskede hun ikke far? Hvorfor var det her ikke godt nok for hende?

Jeg lå på min ujævne madras og prøvede at blive klogere på Udvælgelsen. Den havde vel sådan set sine fordele. Det ville være rart at kunne spise ordentligt, i det mindste et stykke tid, men der var ingen grund til at ulejlige sig. Jeg ville ikke blive forelsket i prins Maxon, for ud fra hvad jeg havde hørt om ham i *Illéa Hovedstadsrapport*, ville jeg slet ikke bryde mig om fyren.

Det virkede som en evighed før det endelig var midnat. Der var et spejl ved min dør, og jeg stoppede kort ved det for at sikre mig at mit hår sad lige så godt som det havde gjort om morgenen. Bagefter puttede jeg lidt lipgloss på læberne så jeg havde en smule farve i ansigtet. Mor var meget streng når det kom til at spare på makeuppen, og i princippet måtte jeg kun bruge den når vi skulle optræde eller ud blandt folk, men som regel sneg jeg mig til at bruge en lille smule på nætter som denne.

Så stille jeg kunne, krøb jeg ud i køkkenet. Jeg greb mine rester, lidt brød som var ved at blive for gammelt og et æble, og pakkede det hele sammen. Det var anstrengende at måtte snige sig tilbage til værelset så langsomt nu da det var sent, men hvis jeg havde gjort det tidligere, ville jeg bare have været nervøs.

Jeg åbnede vinduet og kiggede ned i vores lille frimærke

af en baghave. Der var ikke meget måne fremme så jeg var nødt til at vente på at mine øjne vænnede sig til nattens mørke før jeg bevægede mig. I den anden ende af græsplænen kunne jeg skimte omridset af hulen i træet. Da vi var yngre, plejede Kota at binde lagner fast til grene så det lignede et skib. Han var kaptajnen og jeg var altid hans førstestyrmand. Mine pligter bestod hovedsageligt i at feje dækket og lave 'mad' af jord og kviste som jeg stak ned i en af mors gamle gryder. Han ville tage en skefuld jord og 'spise' den ved at kaste den over skulderen. Det betød at jeg skulle feje igen, men det gjorde mig ikke noget. Jeg var bare glad for at være på skibet sammen med Kota.

Jeg så mig omkring. Alle husene i nabolaget var mørklagte. Ingen kiggede. Forsigtigt kravlede jeg ud ad vinduet. Før i tiden plejede jeg at få blå mærker på maven fordi jeg gjorde det den forkerte vej rundt, men nu var det nemt, et talent som jeg havde tilegnet mig gennem årene. Og på denne måde ville jeg heller ikke komme til at mase maden ved et uheld.

Jeg skyndte mig hen over plænen iført min sødste pyjamas. Jeg kunne have beholdt mit almindelige tøj på, men det her føltes bedre. Det betød nok ikke så meget hvad jeg havde på, men jeg følte mig pæn i mine små, brune shorts og stramtsiddende, hvide bluse.

Det var ikke svært at klatre op ad trinnene som var sømmet fast til træet, for jeg havde også udviklet et ta-

lent for at kravle op kun med én hånd. Hvert trin op var en lettelse. Afstanden var ikke stor, men herfra føltes det som om al postyret i huset var flere kilometer væk. Her behøvede jeg ikke at være nogens prinsesse.

Mens jeg klatrede op i den lille kasse som var mit fristed, vidste jeg at jeg ikke var alene. I det fjerne hjørne gemte en skikkelse sig for natten. Jeg trak vejret hurtigere, det var umuligt at lade være. Forsigtigt satte jeg maden fra mig og kneb øjnene sammen. Personen rørte på sig og tændte et næsten nedbrændt stearinlys. Det gav ikke meget lys – ingen inde i huset ville kunne se det – men det var nok. Endelig talte indtrængereren, og et listigt smil spredte sig over hans ansigt.

„Hej, smukke.“

Kapitel 2

Jeg kravlede længere ind i hulen der var en lille kasse på cirka halvanden gange halvanden meter. Selv Gerad kunne ikke stå oprejst herinde, men jeg elskede den alligevel. Der var den lille åbning man kom ind ad og desuden et lille bitte vindue i den modsatte væg. Jeg havde stillet en gammel skammel i hjørnet som agerede bord for stearinlyset, og det lille kludetæppe på gulvet var så gammelt at det ikke gjorde den helt store forskel i forhold til at sidde direkte på brædderne. Det var ikke noget særligt, men det var mit tilflugtssted. *Vores* tilflugtssted.

„Vær sød ikke at kalde mig smuk. Først mor, så May og nu dig. Det begynder at gå mig på nerverne.“ Sådan som Aspen kiggede på mig, kunne jeg godt se at jeg talte for døve øren. Han smilede.

„Jeg kan ikke gøre for det. Du er den smukkeste pige jeg nogensinde har set. Du kan ikke bebrejde mig at jeg

siger det den ene gang hvor jeg har lov til det.“ Han rakte ud og lagde en hånd på hver side af mit ansigt. Jeg stirrede ham dybt i øjnene.

Mere skulle der ikke til. Hans læber rørte mine og jeg kunne ikke længere holde fast i mine tanker. Der var ingen Udvælgelse, ingen elendig familie og heller intet Illéa. Der var kun Aspens hænder på min ryg som trak mig tættere på, og Aspens ånde mod mine kinder. Jeg begravede fingrene i hans sorte hår der stadig var fugtigt efter badet – han tog altid bad om aftenen – og vikledede dem ind i det. Han duftede af sin mors hjemmelavede sæbe. Jeg drømte tit om den duft. Vi brød vores kys, og jeg kunne ikke lade være at smile.

Han havde spredte ben, og jeg sad sidelæns imellem dem, næsten som et lille barn i hans arme. „Undskyld at jeg er i så dårligt humør. Det er bare ... vi fik det åndsvage brev med posten i dag.“

„Åh, ja, brevet.“ Aspen sukkede. „Vi fik to.“

Selvfølgelig. Tvillingerne var lige blevet seksten.

Aspen studerede mit ansigt nøje mens han talte. Det gjorde han altid når vi var sammen, som om han forsøgte at indprente det i hukommelsen. Det var over en uge siden vi sidst havde været sammen, og vi blev begge nervøse når der gik mere end et par dage.

Jeg lod også blikket glide over ham. Aspen var uden tvivl den mest attraktive fyr i hele byen, og det uanset kaste. Han havde mørkt hår, grønne øjne og et smil som

fik en til at tro at han gemte på en hemmelighed. Han var høj, men ikke for høj, og tynd, men ikke for tynd. Trods den dæmpede belysning bemærkede jeg de mørke rande under hans øjne der sikkert skyldtes at han havde arbejdet længe hele ugen. Hans sorte T-shirt var tyndslidt adskillige steder, og det samme gjaldt de lurvede jeans som han gik med næsten hver dag.

Hvis bare jeg kunne sidde og lappe dem for ham. Det var min store ambition. Ikke at være Illéas prinsesse, men at være Aspens.

Det smertede mig at være væk fra ham. Nogle dage blev jeg helt skør af at spekulere på hvad han mon lavede. Og når jeg ikke kunne holde det ud længere, øvede jeg på min musik. Faktisk havde jeg Aspen at takke for at jeg var så dygtig en musiker som jeg var. Jeg var nødt til at søge adspredelser fordi mine tanker nærmest konstant kredsede om ham.

Og det var slemt.

Aspen var Sekser. Seksere var tjenestefolk og kun et enkelt trin over Syverne idet de var bedre uddannede og oplært i indendørs arbejde. Aspen var mere intelligent end nogen vidste, og fantastisk lækker, men det var atypisk for kvinder at gifte sig under deres stand. En mand fra en lavere kaste kunne anholde om en kvindes hånd, men det var yderst sjældent at han ville få et ja. Og når nogen giftede sig ind i en anden kaste, skulle de udfylde papirer, og de måtte vente i halvfems dage før alt det juridiske var

på plads. Jeg havde hørt mere end en person sige at det var for at give folk tid til at skifte mening. Så det at vi var så fortrolige med hinanden og samtidig ude længe efter Illéas spærretid ... det kunne bringe os i alvorlige vanskeligheder. For slet ikke at tale om den skideballe jeg ville få af mor.

Men jeg elskede Aspen, havde elsket ham i næsten to år. Og han elskede mig. Mens han sad der og strøg mig over håret, kunne jeg slet ikke forestille mig at melde mig til Udvælgelsen. Jeg var allerede forelsket.

„Hvordan har du det med den? Udvælgelsen, mener jeg?“ spurgte jeg.

„Okay, vel. Han bliver jo nødt til at finde en pige på *en eller anden måde*, stakkels fyr.“ Jeg kunne høre sarkasmen, men jeg ville virkelig gerne vide hans ærlige mening.

„Aspen.“

„Okay, okay. Altså, en del af mig synes at det er en smule trist. Dater prinsen slet ikke? Jeg mener, kan han seriøst ikke finde nogen? De forsøger at gifte prinsesserne med andre prinser, hvorfor gør de ikke det samme med ham? Der må da være en eller anden kongelig derude som er god nok til ham. Jeg forstår det ikke. Det er den ene del af det. Men så ...“ Han sukkede. „Den anden del af mig synes at det er en god idé. Det er spændende. Han vil blive forelsket for øjnene af os alle sammen. Og jeg kan godt lide tanken om at nogen får deres eventyrslutning og lever lykkeligt til deres dages ende og alt det der.

Hvem som helst kan blive den næste dronning. Det skaber håb, og det får mig til at tro at jeg måske også kan få den eventyrlutning jeg ønsker mig.“

Hans fingre fulgte omridset af mine læber. De grønne øjne stirrede dybt ind i min sjæl, og jeg mærkede den gnist af samhørighed som jeg kun følte i hans selskab. Jeg ønskede også at vi ville få en eventyrlutning sammen.

„Så du opfordrer altså tvillingerne til at melde sig til konkurrencen?“ spurgte jeg.

„Ja. Jeg mener, vi har alle set prinsen på et eller andet tidspunkt, og han ser ud til at være en okay flink fyr. Altså, han er sikkert dum, men venlig. Og pigerne er så ivrige. Det er sjovt at se. De dansede rundt i hele huset da jeg kom hjem i dag. Og ingen kan benægte at det ville være et plus for hele familien. Mor er optimistisk fordi vi har to med i puljen i stedet for kun en.“

Det var den første opløftende nyhed jeg havde hørt om den rædselsfulde konkurrence. Jeg kunne ikke tro at jeg havde været så selvoptaget at jeg ikke have skænket Aspens søstre en tanke. Hvis en af dem deltog, hvis en af dem vandt ...

„Aspen, ved du hvad det kunne betyde? Hvis Kamber eller Celia vandt?“

Han trak mig endnu tættere ind til sig og lod læberne strejfe min pande mens han med den ene hånd strøg mig over ryggen.

„Det er det eneste jeg har kunnet tænke på i dag,“ sagde

han, og hans hæse stemme skubbede alle andre tanker ud af mit hoved. Det eneste jeg ville have, var at Aspen rørte mig og kyssede mig. Og det var præcis hvor vi ville være endt, hvis ikke hans mave havde knurret og jeg havde taget mig sammen.

„Nåh ja, jeg har taget en lille snack med,“ sagde jeg let.

„Har du?“ Jeg vidste at han prøvede at holde igen med begejstringen, men en del af hans iver skinnede alligevel igennem.

„Du vil elske den her kylling. Jeg har selv lavet den.“

Jeg fandt mit lille bundt frem og rakte det til Aspen som langsomt nippede til maden. Jeg tog en enkelt bid af æblet så han skulle føle at maden var til os, men derefter lagde jeg det fra mig igen og lod ham spise resten.

Mens måltider var en kilde til bekymring i vores hjem, var de en ren katastrofe i Aspens. Hans arbejde var langt mere stabilt end vores, men han fik også betydelig mindre for det. Der var aldrig mad nok til hele familien. Han var den ældste af syv, og på samme måde som jeg var trådt til og havde hjulpet så snart jeg kunne, var Aspen trådt til side. Han lod sin lille andel af maden gå videre til sine søskende og sin mor, som altid var træt på grund af arbejdet. Hans far var død for tre år siden, og Aspens familie var afhængige af at han trak en stor del af læsset.

Jeg så tilfreds til mens han slikkede krydderierne fra kyllingen af fingrene og satte tænderne i brødet. Jeg havde ingen anelse om hvornår han sidst havde spist.

„Du er en virkelig god kok. Du kommer til at gøre nogen tyk og glad en dag,“ sagde han med munden fuld af æble.

„Jeg kommer til at gøre *dig* tyk og glad en dag. Det ved du godt.“

„Åh, hvem der bare var tyk!“

Vi lo begge, og han fortalte mig hvad der var sket i hans liv siden vi sidst havde set hinanden. Han havde lavet noget kontorarbejde for en af fabrikkerne, og der var nok at lave til at han kunne arbejde der hele næste uge også. Hans mor havde endelig fået nogle faste rengøringsopgaver hos et par af Toerne i vores område, og tvillingerne var kede af det fordi de var blevet tvunget til at stoppe i deres dramaklub, for at de kunne arbejde mere.

„Jeg har tænkt mig at se om jeg ikke kan finde et arbejde om søndagen så jeg kan tjene lidt ekstra penge. Jeg hader at se dem give afkald på noget som de elsker så højt.“ Han sagde det med håb i stemmen, som om det var noget han nemt kunne gøre.

„Aspen Leger, det tør du lige vove på! Du arbejder i forvejen alt for hårdt!“

„Årh, Mer,“ hviskede han i øret på mig så det gav mig gåsehud. „Du ved hvordan Kamber og Celia er. De har brug for at være ude blandt folk. De kan ikke holde ud at være spærret inde og gøre rent og skrive hele tiden. Det ligger bare ikke til deres natur.“

„Men det er ikke fair at de bare forventer at du gør det

hele, Aspen. Jeg ved hvor meget du holder af dine søstre, men du skal huske at passe på dig selv også. Hvis du virkelig elsker dem, bør du passe bedre på deres forsørger.“

„Du skal ikke være bekymret, Mer. Jeg tror det lysner i horisonten, og jeg vil jo ikke skulle gøre det til evig tid.“

Men det ville han. For hans familie ville altid have brug for pengene. „Aspen, jeg ved at du kan gøre det, men du er ikke nogen superhelt. Du må ikke forvente at kunne sørge for alt til alle dem du holder af. Du kan ... du kan ikke gøre alt.“

Vi var tavse lidt. Jeg håbede at han ville tage mine ord til efterretning, og at det ville gå op for ham at hvis han ikke satte farten lidt ned, ville han slide sig selv op. Det var ikke noget nyt at Seksere, Syvere og Ottere simpelt hen bare døde af udmattelse. Det ville jeg ikke kunne bære. Jeg trykkede mig endnu tættere ind til hans bryst og forsøgte at slette billedet fra mine tanker.

„America?“

„Ja?“ hviskede jeg.

„Har du tænkt dig at melde dig til konkurrencen?“

„Nej! Selvfølgelig ikke! Jeg vil ikke have at nogen skal tro at jeg overhovedet kunne finde på at *overveje* at gifte mig med en fremmed. Jeg elsker *dig*,“ sagde jeg alvorligt.

„Vil du virkelig gerne være Sekser? Og altid være sulten? Altid være bekymret?“ spurgte han. Jeg kunne høre pinen i hans stemme, men også det egentlige spørgsmål. Hvis jeg kunne vælge mellem at sove i paladset hvor folk

opvartede mig, eller dele den treværelses lejlighed med Aspens familie, hvad ville jeg så helst?

„Aspen, vi skal nok klare det. Vi er langt fra dumme. Vi skal nok klare det.“ Jeg ønskede af hele mit hjerte at det var sandt.

„Du ved jo godt at det ikke er sådan det bliver, Mer. Jeg vil stadig skulle hjælpe min familie, jeg er ikke typen som bare lader folk i stikken.“ Jeg krympede mig en smule i hans arme. „Og hvis vi fik børn ...“

„Når vi får børn. Og vi passer bare på. Hvem siger at vi skal have mere end to?“

„Du ved at det ikke er noget vi kan kontrollere!“ Jeg kunne høre vreden snige sig ind i hans stemme.

Jeg kunne ikke bebrejde ham det. Hvis man var velhavende nok, kunne man regulere hvor mange børn man ønskede. Var man derimod Firer eller derunder, var man overladt til at klare sig selv. Det havde været et emne vi havde diskuteret mange gange de sidste seks måneder når vi for alvor forsøgte at finde ud af hvordan vi kunne blive sammen. Børn var jokeren. Jo flere man havde, desto flere var der til at arbejde. Men på den anden side var der også mange sultne munde at mætte ...

Vi hensank i stilhed igen, usikre på hvad vi skulle sige. Aspen var en lidenskabelig person, og han havde en tendens til at lade sig rive med når vi diskuterede. Han var blevet bedre til at stoppe sig selv inden han for alvor blev vred, og jeg vidste at det var hvad han gjorde nu.

Jeg ønskede ikke at han skulle være bekymret eller oprevet, og jeg troede helt ærligt på at vi kunne håndtere det. Hvis vi bare planlagde alt hvad vi kunne, skulle vi nok klare resten også. Måske var jeg for optimistisk, måske var jeg for forelsket, men jeg troede fuldt og fast på at så længe Aspen og jeg bare ønskede det højt nok, kunne vi få hvad som helst til at fungere.

„Jeg synes du skal gøre det,“ sagde han pludselig.

„Gøre hvad?“

„Melde dig til Udvælgelsen. Jeg synes du skal gøre det.“

Jeg gloede på ham. „Er du fuldstændig vanvittig?“

„Mer, hør på mig.“ Hans mund var lige ud for mit øre. Det var ikke fair, for han vidste at det distraherede mig. Da hans stemme lød, var den hæs og han talte langsomt, som om han sagde noget romantisk, selvom det han foreslog, var alt andet end det. „Hvis du havde en chance for at leve et bedre liv end det her, og du ikke tog den på grund af mig, ville jeg aldrig kunne tilgive mig selv. Jeg ville ikke kunne holde det ud.“

Jeg udstødte en blanding mellem et suk og et fnys. „Det er så tåbeligt. Tænk på de tusindvis af piger der stiller op. Jeg bliver aldrig valgt.“

„Hvis du alligevel ikke bliver valgt, hvorfor så ikke bare gøre det?“ Hans hænder strøg over mine arme nu. Jeg kunne ikke skændes når han gjorde det. „Det eneste jeg ønsker, er at du melder dig til. Jeg vil bare have at du gør et forsøg. Og hvis du bliver udtrukket, tager du af sted.“

Og hvis du ikke gør, behøver jeg i det mindste ikke at slås med min dårlige samvittighed over at jeg holdt dig tilbage.“

„Men jeg elsker ham ikke, Aspen. Jeg kan ikke engang lide ham. Jeg *kender* ham ikke engang.“

„Ingen kender ham. Og det er præcis sagens kerne, måske vil du synes om ham.“

„Aspen, stop. Jeg elsker *dig*.“

„Og jeg elsker dig.“ Han kyssede mig langsomt for at understrege sine ord. „Og hvis du elsker mig, vil du gøre det så jeg ikke bliver sindssyg af at gå rundt og tænke ’hvad nu hvis’.“

Når han vendte det rundt og fik det hele til at handle om ham, havde jeg ikke en chance. For jeg kunne ikke gøre ham fortræd. Jeg gjorde hvad jeg kunne for at gøre hans liv lettere. Og jeg havde jo ret. Det var komplet usandsynligt at jeg ville blive udtrukket så jeg kunne lige så godt få det gjort og samtidig gøre alle glade. Og når jeg ikke blev valgt, ville de alle endelig droppe det.

„Please?“ åndede han hæst i mit øre hvilket sendte et behageligt gys igennem mig.

„Okay,“ hviskede jeg. „Jeg skal nok gøre det. Men du skal vide allerede nu at jeg ikke har noget ønske om at blive prinsesse. Det eneste jeg ønsker, er at blive din kone.“

Han strøg mig over håret.

„Det bliver du.“

Det må have været på grund af lyset, eller manglen der-

på, for jeg kunne sværge på at han fik tårer i øjnene da han sagde det. Aspen havde været igennem en frygtelig masse, men jeg havde kun set ham græde én gang, nemlig da de piskede hans bror på torvet. Lille Jemmy havde stjålet noget frugt fra en vogn på markedet. En voksen ville have fået en hurtig retssag, og alt efter værdien af det han havde stjålet, ville han enten ryge i fængsel eller blive dømt til døden, men Jemmy var kun ni så han blev slået. Aspens mor havde ikke penge til at tage ham til lægen så episoden havde efterladt Jemmy med ar hele vejen op og ned ad ryggen.

Den nat havde jeg ventet i mit vindue for at se om Aspen ville klatre op i hulen i træet. Da han gjorde, sneg jeg mig ud til ham. I en time græd han ved min skulder mens han blev ved at sige at hvis han bare havde arbejdet hårdere, hvis han bare havde tjent flere penge, ville Jemmy ikke have behøvet at stjæle. Hvis han ikke havde svigtet ham, ville Jemmy ikke have behøvet at lide.

Det gjorde ekstra ondt på mig fordi det ikke var sandt. Men det kunne jeg ikke fortælle ham, for han ville ikke lytte til mig. Aspen betragtede de trængsler som dem han elskede sloges med, som sine egne. Og da jeg på mirakuløs vis var blevet en af de personer, forsøgte jeg altid at gøre min byrde på hans skuldre så let som mulig.

„Vil du synge for mig? Give mig noget jeg kan falde i søvn til?“

Jeg smilede. Jeg elskede at give ham sange så jeg puttede

mig ind til ham og sang en stille vuggevis.

Han lod mig synge et par minutter før han fraværende bevægede sine fingre under mit øre. Han trak halsåbningen på min bluse ned og kyssede mig langs med halsen og på øret. Så trak han op i mit korte ærme og kyssede mig så langt ned ad armen som han kunne. Det fik mit til at snappe efter vejret. Næsten hver gang jeg sang, gjorde han det her. Jeg gættede på at han nød lyden af mit hæse åndedrag mere end selve sangen.

Det varede ikke længe før vi lå viklet ind i hinanden på det beskidte, tynde tæppe. Aspen trak mig op på sig, og jeg kørte fingrene gennem hans pjuskede hår, fuldstændig hypnotiseret af følelsen af det. Han kyssede mig febrilsk og hårdt, og jeg mærkede hans fingre bore sig ind i min talje, min ryg, mine hofter og mine lår. Jeg var overrasket over at han ikke efterlod små fingerformede, blå mærker overalt på mig.

Vi var forsigtige og stoppede altid lige før vi nåede til det vi egentlig gerne ville. Som om det ikke var slemt nok at vi brød spærretiden. Men uanset vores begrænsninger, kunne jeg ikke forestille mig at nogen i Illéa var mere lidenskabelige end os.

„Jeg elsker dig, America Singer. Så længe jeg lever, vil jeg altid elske dig.“ Hans stemme var utrolig følelsesladet, og det overrumplede mig.

„Jeg elsker dig, Aspen. Du vil altid være min prins.“
Han kyssede mig indtil stearinlyset brændte ud.

Det må have drejet sig om timer, og mine øjenlåg var tunge. Aspen gjorde sig aldrig tanker om sin søvn, men han var bekymret for min. Derfor kravlede jeg træt ned ad trinnene sammen med min tallerken og min penny.

Når jeg sang, slugte Aspen det nærmest. Han elskede det. Fra tid til anden, når han havde lidt penge, gav han mig en penny for at betale for min sang. Jeg ønskede altid at han ville give den til sin familie, for der var ingen tvivl om at de havde brug for alt hvad han kunne skrabe sammen. Men på den anden side repræsenterede disse penner – eftersom jeg ikke kunne nænne at bruge dem – alt det Aspen var villig til at gøre for mig, alt hvad jeg betød for ham.

Tilbage på mit værelse fandt jeg det lille sylteglas med penner frem fra dets gemmested og lyttede til den glade lyd af den nyeste som landede på sine naboer. I ti minutter ventede jeg og kiggede ud ad vinduet indtil jeg så skyggen af Aspen der klatrede ned fra træet og løb ned ad gaden.

Jeg holdt mig vågen lidt længere mens jeg tænkte på Aspen, hvor meget jeg elskede ham, og hvordan det føltes at blive elsket af ham. Jeg følte mig speciel, uvurderlig og uerstattelig. Ingen dronning i hele verden kunne på nogen måde føle sig lige så højt skattet som jeg.

Med den tanke sikkert forankret i hjertet faldt jeg i søvn.

Kapitel 3

Aspen var klædt i hvidt. Han lignede en engel. Vi var stadig i Carolina, men der var ingen andre i nærheden, og selvom vi var alene, savnede vi ikke nogen. Aspen flettede kviste sammen for at lave en krone til mig, og vi var sammen.

„America,“ galede mor og rev mig ud af mine drømme.

Hun tændte for lyset der skar mig i øjnene, og jeg gned dem mens de forsøgte at tilpasse sig lysniveauet.

„Vågn op, America. Jeg har et forslag til dig.“ Jeg kiggede på vækkeuret. Klokkeren var lidt over syv om morgenen. Så det var ... fem timers søvn.

„Er det at sove længe?“ mumlede jeg.

„Nej, skat, sæt dig op. Jeg har noget alvorligt jeg gerne vil tale med dig om.“

Jeg arbejdede mig op i siddende stilling. Mit tøj var krøllet og håret stak ud i alle retninger. Mor blev ved at klappe

i hænderne som om det kunne sætte skub i processen.

„Kom nu, America. Bliv nu vågen.“

Jeg gabte. To gange.

„Hvad vil du?“ spurgte jeg.

„Jeg vil have at du melder dig til Udvælgelsen. Jeg tror du vil blive en glimrende prinsesse.“

Det var simpelthen for tidligt til det her.

„Mor, helt ærligt, jeg ...“ Jeg sukede da jeg kom i tanke om hvad jeg havde lovet Aspen i nat, at jeg i det mindste ville prøve. Men nu hvor det var blevet lyst, var jeg ikke længere så sikker på at jeg kunne få mig selv til at gøre det.

„Jeg ved godt at du er imod det, men jeg tænkte at vi måske kunne slå en handel af så du skiftede mening.“

Jeg spidsede ører. Hvad havde hun overhovedet at tilbyde mig?

„Din far og jeg talte sammen i går aftes, og vi besluttede at du er gammel nok til at arbejde alene. Du spiller lige så godt klaver som mig, og hvis du øver dig lidt mere, vil du være så godt som fejlfri på violinen også. Og din stemme, tja, der findes ikke nogen bedre i hele provinsen hvis du spørger mig.“

Jeg smilede omtumlet. „Tak, mor. Seriøst.“ Men jeg var ikke videre interesseret i at arbejde alene så jeg havde svært ved at se hvordan det skulle kunne friste mig.

„Det er ikke det hele. Du kan selv bestemme dine jobs nu og tage af sted alene ... og halvdelen af hvad du tjener,

må du beholde.“ Hun skar en lille grimasse da hun sagde det.

Jeg gjorde store øjne.

„Men *kun* hvis du melder dig til Udvælgelsen.“ Nu begyndte hun at smile. Hun vidste at det ville kunne overtale mig, selvom hun nok havde forventet lidt mere kamp fra min side. Men hvordan kunne jeg stritte imod? Jeg havde jo allerede lovet Aspen at melde mig til, og nu kunne jeg oven i købet tjene penge til mig selv!

„Du er godt klar over at jeg kun kan melde mig til, ikke? Jeg kan ikke bestemme hvem de vælger.“

„Ja, det ved jeg godt. Men det er et forsøg værd.“

„Wow, mor.“ Jeg rystede på hovedet, stadig i chok. „Okay, jeg udfylder formularen i dag. Mener du det seriøst med de penge?“

„Selvfølgelig. Før eller senere skal du alligevel til at stå på egne ben. Og at have ansvar for dine egne penge vil være godt for dig. Men vær sød ikke at glemme din familie. Vi har stadig brug for dig.“

„Jeg glemmer jer ikke, mor. Hvordan skulle jeg kunne det, sådan som I altid er efter mig?“ Jeg blinkede til hende og hun lo, og så var den aftale indgået.

Jeg tog et bad mens jeg tænkte over alt det der var sket i løbet af det sidste døgns tid. Alene ved at udfylde en formular vandt jeg min families anerkendelse, gjorde Aspen glad og tjente de penge som gjorde at Aspen og jeg kunne blive gift!

Jeg var ikke så bekymret for pengene, men Aspen insisterede på at vi skulle have en lille opsparing først. Det kostede lidt at få det juridiske halløj på plads, og vi ville gerne holde en lille fest med vores familie efter brylluppet. Jeg regnede ikke med at det ville tage særlig lang tid for os at spare op når vi først besluttede os for at vi var klar, men Aspen ville have mere. Måske ville han endelig tro på at vi ikke altid ville sidde hårdt i det hvis jeg lagde mig lidt i selen.

Efter badet satte jeg håret, lagde en lillebitte smule makeup for at fejre, og vendte mig så mod skabet for at få tøj på. Der var ikke særlig mange muligheder. Det meste af tøjet var beige, brunt eller grønt. Jeg havde et par pæne kjoler til når jeg arbejdede, de var dog håbløst bagud rent modemæssigt. Men sådan var det bare. Seksere og Syvere gik næsten altid i jeans og lignende slidstærkt tøj. Femmere havde hovedsageligt kedeligt tøj eftersom kunstnerne dækkede alting til med kitler og sangerne og danserne kun behøvede at se pæne ud når de optrådte. De højere kaster gik også fra tid til anden i jeans eller jordfarver for at variere deres look, men de gjorde altid noget ekstra ud af det. Som om det ikke var nok at de kunne få så godt som alt hvad de ønskede sig, forvandlede de også vores nødvendigheder til luksusgenstande.

Jeg tog mine kakishorts og en grøn tunika på – det var uden tvivl det mest sindsoprivende dagligdags tøj jeg ejede – og studerede mig i spejlet før jeg gik ind i stuen. Jeg

følte mig temmelig køn i dag. Måske skyldtes det bare opstemtheden i mine øjne.

Mor sad sammen med far ved køkkenbordet og nynnede. De kiggede begge op på mig et par gange, men selv ikke deres blikke kunne frarøve mig mit gode humør.

Da jeg tog brevet, blev jeg en smule forbavset over det tunge kvalitetspapir. Jeg havde aldrig mærket noget lignende. Det var tykt og havde en smule struktur. Et øjeblik tyngede papirets vægt mig, og jeg blev mindet om det skelsættende i mit forehavende. Tre ord poppede op i mine tanker: *hvad nu hvis?*

Men jeg rystede på hovedet, bortviste tanken og satte pennen mod papiret.

Det var enkelt nok. Jeg udfyldte formularen med mit navn, alder, kaste og kontaktinformation. Jeg skulle også påføre højde, vægt, hår-, øjen- og hudfarve. Jeg var stolt af at kunne skrive at jeg talte tre sprog. De fleste talte mindst to, men mor insisterede på at vi lærte både fransk og spansk eftersom begge sprog stadig blev brugt i nogle dele af landet. Desuden hjalp det med sangene. Der fandtes så mange smukke sange på fransk. Man skulle også notere det højeste skoletrin man havde afsluttet, hvilket kunne variere voldsomt, fordi kun Seksere og Syvere gik i offentlige skoler og havde egentlige skoletrin. Jeg var næsten færdig med min uddannelse. Under 'særlige talenter' skrev jeg sang og alle de instrumenter jeg kunne spille.

„Tror du at evnen til at sove længe tæller som et særligt

talent?“ spurgte jeg far og forsøgte at lyde som om jeg havde svært ved at beslutte mig.

„Ja, sæt det på listen. Og glem ikke at skrive at du kan spise et helt måltid på under fem minutter,“ svarede han. Jeg lo. Det var rigtig nok. Jeg havde en tendens til at sluge min mad.

„Altså, I to! Hvorfor skriver du ikke bare at du er udanet og barbarisk!“ Mor stormede ud af rummet. Jeg forstod ikke hvorfor hun var så frustreret – hun fik jo trods alt præcis hvad hun ønskede.

Jeg sendte far et spørgende blik.

„Hun vil dig bare det bedste, det er det hele.“ Han lænede sig tilbage i stolen og slappede lidt af før han gik i gang med det bestillingsarbejde som skulle være færdigt med udgangen af måneden.

„Det samme gælder dig, men du bliver aldrig så vred,“ bemærkede jeg.

„Nej. Men din mor og jeg har forskellige idéer om hvad der er bedst for dig.“ Han sendte mig et smil. Jeg havde fået min mund fra ham – både udseendet og tendensen til at sige uskyldige ting som bragte mig i vanskeligheder. Temperamentet var min mors fortjeneste, men hun var bedre til at holde tand for tunge når det for alvor gjaldt. Det var jeg ikke. Som nu for eksempel ...

„Far, hvis jeg gerne ville giftes med en Sekser eller Syver og han var en som jeg virkelig elskede, ville du så lade mig gøre det?“

Far satte kruset fra sig og rettede blikket mod mig. Jeg gjorde mit bedste for ikke at lade mit ansigtsudtryk afsløre mig. Hans suk var dybt og fuldt af sorg.

„America, om du så elskede en Otter, ville jeg ønske at du giftede dig med ham. Men det er vigtigt at du ved at kærlighed nogle gange falmer under ægteskabets pres. En som du tror du elsker nu, kan du måske komme til at hade når han ikke kan forsørge dig. Og hvis du ikke kan tage dig af dine børn, vil det være endnu værre. Kærlighed overlever ikke altid under de omstændigheder.“

Far hvilede en hånd oven på min, og mine øjne mødte hans. Jeg forsøgte at skjule min bekymring.

„Men uanset hvad, ønsker jeg at du bliver elsket. Du fortjener at blive elsket. Og jeg håber at du vil gifte dig af kærlighed og ikke på grund af et tal.“

Han kunne ikke sige hvad jeg gerne ville høre – at jeg *ville* gifte mig af kærlighed og ikke for status – men det var det bedste jeg kunne håbe på.

„Tak, far.“

„Vær ikke for hård ved din mor. Hun prøver bare at gøre det rigtige.“ Han kyssede mig på håret og gik på arbejde. Jeg sukkede og vendte tilbage til udfyldelsen af formularen. Det hele fik mig til at føle at min familie ikke mente at jeg havde ret til at ønske noget for mig selv. Det nagede mig, men jeg vidste at jeg ikke kunne bebrejde dem i det lange løb. Vi kunne ikke tillade os noget så luksuriøst som drømme. Vi havde behov.

Jeg tog min udfyldte formular og gik ud for at finde mor i baghaven. Hun sad og syede mens May lavede lektier i skyggen fra hulen i træet. Aspen plejede at beklage sig over de strikse lærere i skolen, men jeg tvivlede stærkt på at de nåede mor til sokkeholderne. Heldigvis var det sommer.

„Har du seriøst gjort det?“ spurgte May og vuggede på knæene.

„Det kan du tro.“

„Hvad fik dig til at skifte mening?“

„Mor kan være meget overbevisende,“ sagde jeg spidst, selvom mor tydeligvis ikke var det mindste flov over at have bestukket mig. „Vi kan tage hen til servicekontoret så snart du er klar, mor.“

Hun smilede en smule. „Det var godt, America. Hent dine ting og så tager vi af sted. Jeg vil have din tilmelding afleveret så snart som muligt.“

Jeg gik ind efter mine sko og min taske sådan som jeg havde fået besked på, men stoppede brat ud for Gerads værelse. Han stirrede på et blankt lærred med et frustreret udtryk i ansigtet. Vi blev ved at præsentere ham for forskellige muligheder, men ingen af dem lod til at falde i hans smag. Et enkelt blik på den slidte fodbold i hjørnet og det brugte mikroskop som vi havde modtaget som betaling en jul, fortalte tydeligt at hans hjerte bare ikke lå i kunsten.

„Du føler dig ikke særlig inspireret i dag, hva’?“ sagde

jeg og trådte ind på hans værelse.

Han så op på mig og rystede på hovedet.

„Måske skulle du prøve at lave skulpturer, ligesom Kota. Du har fantastiske hænder. Jeg tør vædde med at du vil være god til det.“

„Jeg har ikke lyst til at lave skulpturer. Eller male eller synge eller spille klaver. Jeg har lyst til at spille fodbold.“ Han stampede på det aldrende gulvtæppe.

„Det ved jeg godt. Og det kan du også *for sjov*, men du er nødt til at finde et håndværk du er god til så du kan tjene penge. Du kan gøre begge dele.“

„Men hvorfor?“ peb han.

„Du ved godt hvorfor. Sådan er loven.“

„Men det er ikke fair!“ Gerad skubbede lærredet omkuld så det sendte en sky af støv op i lysstriben fra vinduet. „Det er ikke vores skyld at oldefar eller hvem det nu var, var fattig.“

„Jeg ved det.“ Det virkede ekstremt urimeligt at folks valg i livet skulle begrænses af deres forfædres evne til at hjælpe regeringen, men det var nu engang sådan det fungerede. Og vi skulle vel egentlig bare være taknemlige for at vi var i sikkerhed. „Jeg går ud fra at det var den eneste måde de kunne få det til at fungere på det tidspunkt.“

Han sagde ikke noget. Jeg sukkede, samlede lærredet op og satte det på plads. Det her var hans liv, og han kunne ikke bare smide det væk.

„Du behøver ikke at give afkald på dine hobbyer, søde.

Men du vil da gerne hjælpe mor og far og vokse op og blive gift, ikke?“ Jeg prikkede ham i siden.

Han rakte drillende tunge i afsky og vi fnisede begge.

„America!“ råbte mor ude fra gangen. „Hvorfor er du så længe om det?“

„Jeg kommer nu,“ råbte jeg og vendte mig mod Gerad.

„Jeg ved godt at det er svært, søde, men det er bare sådan det er, okay? „

Men jeg vidste at det ikke var okay. Det var ikke en gang tilnærmelsesvis okay.

Mor og jeg gik hele vejen til det lokale servicekontor. Nogle gange tog vi de offentlige busser hvis vi skulle langt eller på arbejde. Det var ikke velset at dukke svedig op foran en Toers dør, og de så skævt nok til os i forvejen. Men det var dejligt vejr og gåturen var ikke alt for lang.

Vi var tydeligvis ikke de eneste der forsøgte at aflevere tilmeldingsblanketten med det samme. Da vi nåede frem, var gaden foran Carolinaprovincens servicekontor propet med kvinder.

Mens vi stod i kø, fik jeg øje på et par piger fra vores kvarter foran os som også ventede på at komme ind. Køen var næsten fire personer bred og gik halvvejs rundt om bygningen. Samtlige piger i provinsen stillede op. Jeg vidste ikke om jeg skulle føle mig rædselsslagen eller lettet.

„Magda!“ råbte en eller anden. Både mor og jeg vendte os ved lyden af hendes navn.

Celia og Kamber kom hen til os sammen med Aspens mor. Hun måtte have taget fri i dag for at kunne tage med dem. Hendes døtre var klædt så pænt på som familiens slunkne pengepung tillod, og de så meget nydelige ud. Tøjet var ikke noget særligt, men de så godt ud uanset hvad de havde på, præcis ligesom Aspen. Kamber og Celia havde det samme mørke hår som han og nogle meget smukke smil.

Aspens mor smilede til mig og jeg smilede tilbage. Jeg syntes virkelig godt om hende, for selvom jeg kun sjældent fik mulighed for at snakke med hende, var hun altid venlig over for mig. Og jeg vidste at det ikke var fordi jeg tilhørte en højere kaste end hende. Jeg havde set hende forære tøj, som ikke længere passede hendes børn, til familier som ikke havde noget. Hun var bare sød.

„Goddag, Lena. Kamber, Celia, hvordan går det?“ hilste mor dem.

„Godt!“ svarede de samstemmigt.

„I ser vidunderlige ud,“ sagde jeg og strøg en af Celias mørke krøller tilbage over hendes skulder.

„Vi ville gerne se godt ud på vores billede,“ annoncerede Kamber.

„Billede?“ spurgte jeg.

„Ja,“ sagde Aspens mor med lav stemme. „Jeg gjorde rent i en af magistraternes hjem i går. Lodtrækningen er ikke en rigtig lodtrækning. Det er derfor de tager billeder og indsamler masser af information. Hvilken betydning

skulle det have om man kan tale en masse sprog hvis det er en tilfældig lodtrækning?”

Jeg *havde* godt nok syntes det var underligt, men jeg troede bare informationerne var til *efter* lodtrækningen.

„Det ser ud til at rygten har spredt sig. Se jer omkring. Mange af pigerne er alt for opstadsede.“

Jeg lod blikket glide over køen. Aspens mor havde ret, og der var et tydeligt skel mellem dem der vidste det og dem der ikke gjorde. Lige bag os stod en pige der tydeligvis var Syver. Hun havde stadig arbejdstøj på. Hendes mudrede støvler ville måske ikke komme med på billedet, men det ville pletterne på hendes overalls helt sikkert. Et par meter længere bagude stod endnu en Syver, og hun havde sømbælte på. Det mest positive jeg kunne sige om hende, var at hendes ansigt var rent.

Pigen lige foran mig befandt sig i den anden ende af skalaen. Hendes hår var pænt sat op og enkelte små lokker indrammede hendes ansigt. Ved siden af hende stod en pige som klart var Toer hvis jeg skulle dømme ud fra hendes tøj. Det så ud som om hun forsøgte at drukne hele verden i sin kavalergang. Adskillige andre havde så meget makeup på at de lignede klovne. Men i det mindste havde de prøvet at gøre noget ud af sig selv.

Jeg så anstændig ud, men jeg havde ikke overanstrengt mig. Ligesom Syverne havde jeg ikke vidst at det ville betyde noget. Pludselig mærkede jeg en bekymret kilden i maven.

Men hvorfor? Jeg stoppede og omarrangerede mine tanker.

Jeg ønskede ikke det her. Hvis jeg ikke var pæn nok, var det vel positivt. Jeg var i hvert fald en klasse under Aspens søstre. De var naturligt smukke og så endnu pænere ud med den lille antydning af makeup. Hvis Kamber eller Celia vandt, ville hele Aspens familie blive ophøjet. Mor kunne umuligt have noget imod at jeg giftede mig med en Etter, også selvom det ikke var prinsen selv. Min mangel på information var en velsignelse.

„Jeg tror du har ret,“ sagde mor. „Den pige der ser ud som om hun er på vej til julefest.“ Hun lo, men jeg kunne se at hun ikke brød sig om min ugunstige position.

„Jeg ved ikke hvorfor nogle piger majer sig sådan ud. Se bare på America. Hun er så køn. Jeg er glad for at du ikke valgte den vej,“ sagde mrs. Leger.

„Jeg er ikke noget specielt. Hvem ville vælge mig over Kamber eller Celia?“ Jeg blinkede til dem og de smilede. Det samme gjorde mor, men det var forceret. Hun måtte have debatteret med sig selv om det var mest fornuftigt at blive i køen eller tvinge mig til at gå hjem og skifte.

„Vær nu ikke tåbelig! Hver gang Aspen kommer hjem efter at have hjulpet din bror, siger han altid at familien Singer har stået forrest i køen dengang de uddelte talent og skønhed,“ sagde Aspens mor.

„Gør han virkelig? Sikke en sød dreng!“ kurrede mor.

„Ja. En mor kunne ikke bede om en bedre søn. Han er

en meget stor støtte, og han arbejder så hårdt.“

„Han vil gøre en pige meget glad en dag,“ sagde mor. Hun var kun halvt engageret i samtalen fordi hun fortsat var ved at vurdere konkurrenterne.

Mrs. Leger kastede et hurtigt blik omkring. „Mellem dig og mig, tror jeg allerede han har en pige i tankerne.“

Jeg stivnede. Jeg vidste ikke om jeg skulle sige noget eller ej, for jeg var usikker på hvilken af reaktionerne der ville være mest afslørende.

„Hvordan er hun?“ spurgte mor. Selv mens hun var ved at planlægge mit bryllup med en komplet fremmed havde hun stadig tid til sladder.

„Jeg er ikke sikker! Jeg har faktisk slet ikke mødt hende. Det er kun et gæt at han dater, men her på det seneste har han virket meget gladere,“ svarede hun og strålede.

På det seneste? Vi havde set hinanden i næsten to år. Hvorfor kun på det seneste?

„Han nyrer,“ indskød Celia.

„Ja, og han synger også,“ tilføjede Kamber.

„Synger han?“ udbrød jeg.

„Åh, ja,“ sagde de i kor.

„Så er han helt sikkert sammen med en!“ brød min mor ind. „Gad vide hvem hun er.“

„Der må jeg være dig svar skyldig. Men jeg er sikker på at hun er en vidunderlig pige. De sidste par måneder har han arbejdet hårdt – hårdere end han plejer. Og han har lagt penge til side. Jeg tror at han sparer sammen til at blive gift.“

Jeg kunne ikke lade være med at gispe. Heldigvis bidrog alle i samtalen til den generelle begejstring over nyheden.

„Og jeg kunne ikke være mere glad,“ fortsatte hun. „Selvom han ikke er klar til at fortælle os hvem hun er, elsker jeg hende allerede. Han smiler og virker i det hele taget tilfreds. Det har været hårdt siden vi mistede Herrick, og Aspen har taget så meget på sine skuldre. En pige der kan gøre ham så glad, er allerede nu som en datter for mig.“

„Hun er en heldig pige! Din Aspen er en vidunderlig dreng,“ svarede mor.

Jeg kunne ikke tro det. Her stod hans familie og forsøgte at få enderne til at nå sammen, og så lagde han penge til side til mig! Jeg vidste ikke om jeg skulle skælde ham ud eller kysse ham. Jeg havde bare ... jeg manglede ord.

Han havde virkelig tænkt sig at spørge mig om jeg ville giftes med ham!

Det var det eneste jeg kunne tænke på. *Aspen, Aspen, Aspen.* Jeg fulgte med køen, og da jeg nåede frem til lugen, skrev jeg under på at alt hvad jeg havde noteret på formularen var rigtigt og fik taget mit billede. Da jeg sad på stolen, purrede jeg op i håret for at give det lidt liv og vendte mig så rundt mod fotografen.

Jeg tror ikke at nogen pige i hele Illéa smilede mere end jeg gjorde.

Kapitel 4

Det var fredag så *Illéa Hovedstadsrapport* ville blive vist i fjernsynet klokken otte. Vi var i princippet ikke tvunget til at se den, men det var uklogt at gå glip af den. Selv Otterne – de hjemløse og omstrejferne – fandt en butik eller en kirke hvor de kunne se *Rapporten*. Og nu hvor Udvælgelsen var på trapperne, var *Rapporten* mere end bare et halvt krav. Alle var spændte på at finde ud af hvad der skete på det felt.

„Tror du at de vil bekendtgøre vinderne i aften?“ spurgte May og proppede munden med kartoffelmos.

„Nej, skat. Alle der kan deltage, har stadig ni dage til at indgive deres tilmelding. Der vil sikkert gå to uger mere før vi finder ud af det.“ Det var flere år siden mors stemme havde været så rolig. Hun var fuldstændig afslappet,

glad for at have fået noget hun virkelig ønskede sig.

„Øv! Jeg kan ikke holde ventetiden ud,“ klagede May.

Hun kunne ikke holde ventetiden ud? Det var *mit* navn der var med i lodtrækningen!

„Jeg hørte at I måtte vente i køen temmelig længe.“ Jeg var overrasket over at far ønskede at blande sig i samtalen.

„Ja,“ sagde jeg. „Jeg havde ikke forventet at der ville være så mange piger. Jeg ved ikke hvorfor de giver alle ni dage mere. Jeg vil vædde med at alle i provinsen allerede har tilmeldt sig.“

Far klukkede. „Morede I jer med at vurdere konkurrenterne?“

„Det ulejlige jeg mig ikke med,“ svarede jeg ærligt. „Jeg overlod det til mor.“

Hun nikkede. „Det gjorde jeg. Jeg kunne ikke lade være. Men jeg synes at America gjorde en god figur. Hun var kultiveret, men naturlig. Og du er *så* smuk, skat. Hvis det er rigtigt at de kigger billederne igennem i stedet for at lave en vilkårlig udtrækning, har du endnu bedre chancer end jeg troede.“

„Jeg ved nu ikke rigtig,“ sagde jeg. „Der var en pige i køen som havde så meget rød læbestift på, at det så ud som om hun blødte. Måske er prinsen vild med sådan noget.“

Alle lo, og mor og jeg fortsatte med at underholde de andre med kommentarer om hvad vi ellers havde bemærket. May slugte det hele råt, og Gerad sad bare og smilede mens

han spiste. Nogle gange var det nemt at glemme at der havde været masser af stress i husholdningen lige siden Gerad havde været gammel nok til at forstå verden omkring sig.

Klokken otte sad vi alle sammen i stuen – far i sin lænestol, May på sofaen sammen med mor der havde Gerad på skødet, og jeg lå udstrakt på gulvet – og der var tændt for fjernsynets offentlige kanal. Det var den eneste kanal som var gratis så selv Ottere kunne modtage den hvis de havde et fjernsyn.

Nationalmelodien lød. Måske er det fjollet, men jeg har altid elsket vores nationalsang. Det er en af de sange som jeg elsker at synge allermest.

Billedet af den kongelige familie tonede frem på skærmen. På podiet stod kong Clarkson. Hans rådgivere som kom med opdateringer om infrastruktur og miljømæssige bekymringer, sad på den ene side af ham, og kameraet panorerede hen over dem. Det så ud til at der ville være adskillige bekendtgørelser her til aften. I venstre side af skærmen sad dronningen og prins Maxon på deres sædvanlige tronelignende stole. De var iført elegant tøj og så vigtige og kongelige ud.

„Der er din kæreste, America,“ bekendtgjorde May, og alle lo.

Jeg kiggede nærmere på Maxon. Han var vel egentlig pæn nok, på sin egen måde. Men overhovedet ikke som Aspen. Hans hår var honningfarvet og øjnene brune. Han mindede mig om sommer, og det var sikkert attraktivt

for nogen. Håret var kort og pænt sat, og det grå jakkesæt sad ulasteligt på ham.

Men han sad alt for stift i stolen. Han så forkrampet ud. Hans rene hår var alt for perfekt, og hans skræddersyede jakkesæt for nystrøget. Han lignede mere et maleri end en levende person, og jeg fik næsten ondt af den pige som endte med at få ham. Det ville sikkert blive det mest kedelige liv man overhovedet kunne forestille sig.

Jeg rettede opmærksomheden mod hans mor. Hun så fredfyldt ud. Hun sad også ret op og ned på stolen, men ikke på en kølig måde. Det gik op for mig at hun, ulig kongen og prins Maxon, ikke var vokset op i paladset. Hun var en opøjet datter af Illéa. Hun kunne have været ligesom mig engang.

Kongen var allerede begyndt at tale, men jeg måtte vide det.

„Mor?“ hviskede jeg i et forsøg på ikke at distrahere far.

„Ja?“

„Dronningen ... hvad var hun? Hvilken kaste, mener jeg.“

Mor smilede ad min interesse. „Hun var Firer.“

Firer. Hun havde brugt sine unge år på at arbejde på en fabrik eller i en butik, eller måske på en gård. Jeg spekulerede på hvordan hendes liv mon havde været. Havde hun en stor familie? Hun havde sikkert ikke behøvet at bekymre sig om, om der var mad nok mens hun voksede op. Blev hendes veninder misundelige på hende da hun

blev valgt? Hvis jeg havde haft nogen nære veninder, ville de så blive misundelige på mig?

Det var dumt. Jeg ville ikke blive valgt.

I stedet koncentrerede jeg mig om kongens ord.

„Her til morgen har der været endnu et angreb på vores baser i Ny Asien. Det har gjort at vores tropper er kommet i et lille undertal, men vi er sikre på at den nye værnepligtsindkaldelse i næste måned vil tilføre vores tropper højnet moral, for ikke at tale om en bølge af friske kræfter.“

Jeg hadede krig. Desværre var vi et ungt land som måtte beskytte sine grænser mod alle. Det var ikke sandsynligt at dette land ville overleve endnu en invasion.

Efter kongen havde givet os en opdatering om den seneste razzia mod en oprørslejr, oplyste finansteamet os om landets gæld, og formanden for infrastrukturkomitéen bekendtgjorde at man om to år planlagde at genopbygge adskillige hovedveje som ikke var blevet rørt siden fjerde verdenskrig. Den sidste mand på podiet var ceremonimesteren.

„Godaften, mine damer og herrer i Illéa. Som I alle ved, blev invitationer til at deltage i Udvælgelsen for nyligt udsendt pr. post. Jeg har modtaget den første optælling, og det er mig en glæde at kunne fortælle at tusindvis af Illéas smukke, unge kvinder allerede har tilmeldt sig lodtrækningen om en plads i Udvælgelsen!“

I det fjerne hjørne flyttede Maxon sig lidt uroligt i sæ-

det. Svedte han?

„På vegne af den kongelige familie vil jeg gerne takke jer for jeres entusiasme og patriotisme. Med lidt held vil vi ved nytårstid kunne fejre forlovelsen mellem vores elskede prins Maxon og en fortryllende, talentfuld og intelligent datter af Illéa!“

De få rådgivere som sad ved bordet, klappede. Maxon smilede, men så en smule utilpas ud. Da klapsalverne døde hen, fortsatte ceremonimesteren.

„Naturligvis vil vi have en masse programmer som er dedikeret til at møde de unge kvinder fra Udvælgelsen, for ikke at tale om særudsendelser om deres liv her i paladset. Vi kunne ikke komme i tanke om nogen som ville være bedre kvalificeret til at guide os igennem denne spændende tid end vores egen mr. Gavril Fadaye!“

Der var endnu et spredt bifald, men denne gang kom det fra mor og May. Gavril Fadaye var en legende. I noget der lignede tyve år, havde han været kommentator når taknemlighedsfestens parader rullede over skærmen, ligesom han også dækkede juleshowet og samtlige festlige begivenheder i paladset. Jeg havde aldrig set et interview med medlemmer af den kongelige familie eller deres nærmeste venner som ikke var blevet lavet af ham.

„Åh, America, du kunne møde Gavril!“ kurrede mor.

„Han kommer!“ sagde May og fægtede med armene.

Ganske rigtigt. Der kom Gavril slentrende ind på skærmen iført et stivet, blåt jakkesæt. Han var måske sidst i

fyrreterne, og han så altid formidabel ud. Da han gik hen over scenen, fangede nålen på hans revers lyset og glimtede gyldent. Den lignede forte-tegnet fra mine klavernoder.

„Goodaften, Illéa.“ råbte han. „Jeg må sige at jeg er virkelig bæret over at være en del af Udvælgelsen. Heldige mig, jeg kommer til at møde femogtredive smukke kvinder! Hvem ville ikke ønske sig det job?“ Han blinkede til os gennem kameraet. „Men før jeg skal møde de henrivende kvinder, hvoraf en vil blive vores nye prinsesse, har jeg den fornøjelse at tale med Udvælgelsens hovedperson, vores alle sammens prins Maxon.“

Efter det stikord gik Maxon hen over den tæppebelagte scene til et par stole som var stillet frem til ham og Gavril. Han rettede på sit slips og glattede sin jakke som om han havde brug for at se *endnu mere* poleret ud. Han gav Gavril hånden og satte sig over for ham mens han tog imod en mikrofon. Stolen var høj nok til at Maxon kunne hvile fødderne på en tværgående stang midtpå. Han så meget mere afslappet ud på den måde.

„Dejligt at se dig igen, prins Maxon.“

„Tak, Gavril. Fornøjelsen er helt på min side.“ Maxons stemme var lige så formel som resten af ham. Han udstrålede formalitet. Jeg rynkede på næsen ad tanken om bare at være i samme rum som ham.

„Om mindre end en måned vil femogtredive kvinder flytte ind i paladset. Hvordan har du det med det?“

Maxon lo. „For at være helt ærlig, er det en smule nervepirrende. Jeg forestiller mig at der vil være en masse støj med så mange gæster. Men jeg ser helt bestemt frem til det.“

„Har du spurgt din kære gamle far om råd til hvordan det lykkedes ham at fat i sådan en smuk kone dengang det var hans tur?“

Både Maxon og Gavril kiggede over på kongen og dronningen, og kameraet zoomede ind på parret. De holdt i hånd og så smilende på hinanden. Det virkede ægte, men hvordan skulle vi kunne vide bedre?

„Det har jeg faktisk ikke. Som du ved, er situationen i Ny Asien ved at eskalere og jeg har arbejdet mere sammen med ham på det militære område. Der er ikke så meget tid til at diskutere piger i den forbindelse.“

Mor og May lo. Det var måske også et okay forsøg på at være morsom.

„Vi har ikke meget tid tilbage så jeg vil gerne stille dig ét spørgsmål mere. Hvordan forestiller du dig at den perfekte pige vil være?“

Maxon så overrasket ud. Det var svært at sige med sikkerhed, men det kan godt være at han rødmede.

„For at være helt ærlig, ved jeg det ikke. Det er netop det fine ved Udvælgelsen. Ikke to af de kvinder vil være ens – hverken hvad angår udseende, interesser eller natur. Jeg håber at jeg, ved at lære dem at kende, vil få klarhed over hvad jeg ønsker mig af en partner, og at jeg vil finde

det i en af dem hen ad vejen.“ Maxon smilede.

„Tak, prins Maxon. Vel talt. Og jeg tror jeg taler på vegne af hele Illéa når jeg ønsker dig held og lykke med Udvælgelsen.“ Gavril holdt hånden frem endnu en gang og prins Maxon tog den.

„Mange tak, sir,“ sagde Maxon. Kameraet var ikke hurtigt nok til at skifte vinkel, og man så ham kaste et blik over på sine forældre, for at se om han havde sagt det rigtige. Det næste øjeblik stillede kameraet skarpt på Gavrils ansigt så det var umuligt at se hvad deres reaktion var.

„Jeg er bange for at det var alt hvad vi havde tid til i aften. Tak fordi I så *Illéa Hovedstadsrapport*, og vi ses igen i næste uge.“

Så gik musikken i gang og rulleteksterne gled over skærmen.

„America og Maxon kyyysser,“ sang May. Jeg greb en pude og kastede den efter hende, men jeg kunne ikke lade være med at le ad tanken. Maxon var så stiv og fåmælt. Jeg havde svært ved at forestille mig at nogen kunne være lykkelig sammen med sådan et skvat.

Resten af aftenen gjorde jeg mit bedste for at ignorere Mays drillerier, og til sidst gik jeg op på mit værelse for at være alene. Bare tanken om at være i nærheden af Maxon Schreave gjorde mig ilde til mode. Jeg kunne ikke få Mays små stikpiller ud af hovedet og det gjorde det svært for mig at falde i søvn.

Det var svært at sætte fingeren på den lyd som vækkede

mig, men da jeg først blev opmærksom på den, prøvede jeg at undersøge mine omgivelser uden at bevæge mig, i tilfælde af at der skulle være nogen på mit værelse.

Bank, bank, bank.

Langsomt vendte jeg mig rundt mod vinduet, og der var Aspen. Han smilede til mig. Jeg steg ud af sengen, listede hen til døren, trak den i og låste den. Jeg gik tilbage til sengen og åbnede forsigtigt vinduet.

En bølge af varme som intet havde med sommeren at gøre, skyllede ind over mig da Aspen klatrede ind gennem vinduet og ned på min seng.

„Hvad laver du her?“ hviskede jeg og smilede i mørket.

„Jeg måtte bare se dig,“ sagde han dæmpet mod min kind mens han slog armene om mig og trak mig ned så vi til sidst lå side om side på sengen.

„Jeg har så meget at fortælle dig, Aspen.“

„Shh, vær helt stille. Hvis nogen hører os, får vi ballade. Bare lad mig se på dig.“

Jeg adlød og blev liggende tavs og stille mens Aspen stirrede mig ind i øjnene. Da han havde fået nok af det, begyndte han at nusse sin næse mod min hals og mit hår. Og så bevægede hans hænder sig op og ned langs buen mellem min hofte og talje igen og igen. Jeg hørte hvordan han begyndte at ånde tungt, og der var noget ved det som fascinerede mig.

Han gemte hovedet ved min hals og begyndte at kysse mig. Jeg gispede. Jeg kunne simpelthen ikke lade være.

Aspens læber bevægede sig op til min mund og bragte mig effektivt til tavshed. Jeg trykkede mig ind til ham. Vores ivrige udforskning af hinanden og nattens høje luftfugtighed gjorde at vi begge hurtigt blev dækket af sved.

Det var et stjålent øjeblik.

Efter et stykke tid holdt Aspen inde med sine kys selv om jeg overhovedet ikke var klar til at stoppe. Men vi var nødt til at tænke os om. Hvis vi kom til at tage skridtet videre og der var beviser på det, ville vi begge blive smidt i fængsel.

Det var endnu en grund til at folk var så unge når de giftede sig: Det var ren tortur at vente.

„Jeg må hellere gå,“ hviskede han.

„Men jeg vil gerne have at du bliver.“ Mine læber var lige ud for hans øre og jeg kunne dufte hans sæbe.

„America Singer, en dag vil du falde i søvn i mine arme hver nat. Og hver morgen vil du vågne op til mine kys. Og lidt til.“ Jeg bed mig i læben ved tanken. „Men nu bliver jeg nødt til at gå. Vi udfordrer bare skæbnen.“

Jeg sukkede og løsnede mit greb om ham. Han havde ret.

„Jeg elsker dig, America.“

„Jeg elsker dig, Aspen.“

Disse stjalne øjeblikke ville være nok til at hjælpe mig igennem alt det der lå forude: Mors skuffelse når jeg ikke blev valgt, det arbejde jeg måtte udføre for at hjælpe

Aspen med at spare sammen, ramaskriget når han spurgte far om lov til at gifte sig med mig og de vanskeligheder vi måtte kæmpe os igennem når vi først var blevet gift. Men intet af det betød noget. Ikke hvis jeg havde Aspen ved min side.

Kapitel 5

En uge senere var jeg i hulen i træet før Aspen.

Det krævede lidt arbejde at få alle tingene bragt derop i stilhed, men det lykkedes. Jeg rykkede rundt på tallerknerne en sidste gang da jeg hørte nogen klatre op i træet.

„Bøh.“

Aspen spjættede og lo. Jeg tændte for det nye stearinlys jeg havde købt kun til os. Han kravlede hen over gulvet for at kysse mig, og efter et par minutter begyndte jeg at fortælle ham om hvad der var sket i løbet af ugen.

„Jeg fik aldrig fortalt dig om tilmeldingen,“ sagde jeg begejstret.

„Hvordan gik det? Mor sagde at der var propfuldt.“

„Det var sindssygt, Aspen. Du skulle have set hvad folk havde på! Og jeg er sikker på at du allerede ved at det er langt fra det lotteri som de påstår det er. Så jeg har haft ret hele tiden. Der er langt mere interessante folk at vælge

imellem i Carolina end mig så det var alt sammen spild af tid.“

„Tak alligevel, fordi du gjorde det. Det betyder virkelig meget for mig.“ Hans blik var stadig rettet mod mig, og han havde ikke engang ulejlighet sig med at se sig om i hulen. Som sædvanlig slugte han mig med øjnene.

„Men det bedste ved det hele er at min mor ikke havde nogen anelse om at jeg allerede havde lovet dig det så hun bestak mig til at deltage.“ Jeg kunne ikke skjule mit smil. Allerede i denne uge havde flere familier holdt fest for deres døtre fordi de var sikre på at netop deres pige ville blive udtaget til Udvælgelsen. Jeg havde sunget ved ikke mindre end syv fester, nogle gange endda to fester på én dag bare for at tjene mine egne penge. Og mor holdt ord. Det følte forløsende at have penge som var mine egne.

„Bestak dig? Med hvad?“ Hele hans ansigt lyste af spænding.

„Penge, selvfølgelig. Se, jeg har lavet et festmåltid til dig!“ Jeg trak mig væk fra ham og greb ud efter tallerknerne. Jeg havde lavet for meget aftensmad med vilje for at der kunne blive lidt til ham også, og jeg havde lavet forskelligt bagværk i flere dage nu. Både May og jeg havde en sød tand, og hun var jublende lykkelig over at det var sådan jeg valgte at bruge mine penge.

„Hvad er alt dette?“

„Mad. Jeg har selv lavet det.“ Jeg strålede af stolthed over mine anstrengelser. Endelig, i aften, ville Aspen blive

mæt. Men hans smil falmede da hans blik gled fra tallerken til tallerken.

„Aspen, er der noget galt?“

„Det her er helt forkert.“ Han rystede på hovedet og så væk fra herlighederne.

„Hvad mener du?“

„America, det er meningen at jeg skal sørge for dig. Det er ydmygende for mig at komme her og se at du har gjort alt det her for mig.“

„Men jeg giver dig mad hele tiden.“

„Dine rester. Tror du ikke jeg ved det? Jeg får ikke dårlig samvittighed over at tage imod noget som du ikke vil have. Men at du har ... Det er meningen at *jeg* skal ...“

„Aspen, du forærer mig ting hele tiden. Du sørger for mig. Jeg har stadig alle mine pen...“

„PENNYER? Synes du seriøst at det er en god idé at nævne dem *nu*? Helt ærligt, America, ved du ikke hvor meget jeg hader det? Jeg elsker at høre dig synge, men det nager mig at jeg ikke kan betale dig for det lige som alle andre.“

„Du burde overhovedet ikke betale mig! Det er en gave. Alt hvad der er mit, er dit!“ Jeg vidste at vi måtte passe på og ikke hæve stemmerne for meget, men i dette øjeblik var jeg fuldstændig ligeglad.

„Jeg er ikke et velgørhedsprojekt, America. Jeg er en mand. Det er meningen at jeg skal være forsørgeren.“

Aspen kørte hænderne gennem håret og hev efter vejret. Lige som han plejede, tænkte han sig igennem skænderiet,

men denne gang var der et anderledes blik i hans øjne. I stedet for fokus udstrålede hans ansigtsudtryk en stigende grad af forvirring. Min vrede fordampede hurtigt da jeg så ham se så fortabt ud, og jeg fik dårlig samvittighed. Det havde været min mening at forkæle ham, ikke ydmyge ham.

„Jeg elsker dig,“ hviskede jeg.

Han rystede på hovedet.

„Jeg elsker også dig, America.“ Men han ville stadig ikke se på mig. Jeg tog lidt af det brød jeg havde bagt og stak det i hånden på ham. Han var for sulten til ikke at tage en bid.

„Det var ikke min mening at såre dig. Jeg troede det ville gøre dig glad.“

„Nej, Mer, jeg elsker det. Jeg kan ikke tro at du har gjort alt det her for mig. Det er bare ... du har ingen anelse om hvor meget det går mig på at jeg ikke kan gøre det samme for dig. Du fortjener bedre.“ Heldigvis fortsatte han med at spise mens han talte.

„Du bliver nødt til at holde op med at tænke på mig på den måde. Når vi kun er dig og mig, er jeg ikke Femmer og du er ikke Sekser. Vi er bare Aspen og America. Der er ikke noget i hele verden jeg ønsker mig, ud over dig.“

„Men jeg kan ikke lade være med at tænke sådan.“ Han så på mig. „Det er sådan jeg er opdraget. Siden jeg var helt lille, har jeg konstant hørt 'Seksere er født til at tjene' og 'Seksere skal ikke ses'. Hele mit liv har jeg fået at vide

at jeg skulle være usynlig.“ Han fangede min hånd i et skruestiklignende greb. „Hvis vi er sammen, Mer, bliver du også usynlig. Og det ønsker jeg ikke for dig.“

„Aspen, vi har allerede snakket om det her. Jeg ved at det bliver anderledes, og jeg er forberedt på det. Jeg ved ikke hvordan jeg skal sige det tydeligere.“ Jeg lagde en hånd på hans hjerte. „Det øjeblik du er parat til at spørge, er jeg parat til at sige ja.“

Det var vildt skræmmende at blotte mig på den måde, at gøre det fuldstændig klart hvor dybe mine følelser for ham var. Han vidste hvad jeg mente, men hvis jeg, ved at gøre mig selv sårbar, kunne gøre ham modig, var det det hele værd. Hans øjne undersøgte mine. Hvis han ledte efter tvivl, spildte han tiden. Jeg elskede Aspen.

„Nej.“

„Hvad?“

„Nej.“ Ordet føltes som et slag i ansigtet.

„Aspen?“

„Jeg ved ikke hvordan jeg kunne narre mig selv til at tro at det her ville fungere.“ Han lod fingrene løbe igennem håret igen, som om han forsøgte at få alle de tanker og fantasier han nogensinde havde haft om mig ud af hovedet.

„Men du sagde lige at du elskede mig.“

„Det gør jeg også, Mer. Det er netop sagens kerne. Jeg kan ikke gøre dig til det samme som mig. Jeg kan ikke holde tanken ud om at du skal sulte, fryse eller være ban-

ge. Jeg kan ikke gøre dig til Sekser.“

Jeg mærkede tårerne presse på. Han mente det ikke. Det kunne han ikke. Men før jeg kunne nå at sige til ham at han skulle tage ordene i sig igen, var Aspen allerede på vej til at kravle ud af hulen.

„Hvor ... hvor skal du hen?“

„Jeg går. Jeg tager hjem. Jeg er ked af at jeg gjorde det her mod dig, America. Det er slut nu.“

„Hvad?“

„Det er slut. Jeg kommer ikke forbi mere. Ikke sådan her.“

Jeg begyndte at græde. „Aspen, please. Lad os snakke om det. Du er bare vred.“

„Jeg er mere vred end du kan forestille dig. Men ikke på dig. Jeg kan ikke gøre det her, Mer. Jeg kan ikke.“

„Aspen, please ...“

Han trak mig ind til sig og kyssede mig – rigtig kyssede mig – en sidste gang. Så forsvandt han ud i natten. Og fordi dette land var som det var, på grund af alle de love som gjorde at vi havde måttet holde vores forhold hemmeligt, kunne jeg ikke engang råbe efter ham. Jeg kunne ikke fortælle ham at jeg elskede ham endnu en gang.

Som de næste par dage gik, vidste jeg at min familie fornemmede at der var noget galt, men de må bare have troet at jeg var nervøs for Udvælgelsen. Trangen til at græde var en konstant følgesvend, men jeg holdt tårerne tilbage.

I stedet kæmpede jeg mig bare hen mod fredag i håb om at alt ville vende tilbage til normalen efter *Hovedstadsrapporten* offentliggjorde navnene.

Jeg havde tænkt på det hele. De ville bekendtgøre at det blev enten Celia eller Kamber, og min mor ville blive skuffet, men ikke lige så skuffet som hvis det havde været en fremmed der blev udtrukket. Far og May ville være glade på deres vegne, for vores familier havde et nært forhold til hinanden. Jeg vidste at Aspen måtte have tænkt på mig, ligesom jeg tænkte på ham. Jeg ville vædde med at han kom forbi allerede inden programmet var ovre, for at bede mig om tilgivelse og spørge min far om lov til at gifte sig med mig. Det ville være en smule tidligt, eftersom intet endnu var afgjort med hensyn til prinsen, men han ville drage fordel af dagens generelt opløftede stemning, som et langt stykke hen ad vejen sikkert ville hjælpe med at få det hele til at glide problemfrit.

I mine tanker faldt det hele i hak. I mine tanker var alle lykkelige ...

Der var ti minutter til *Rapporten* blev sendt og vi sad allerede på vores pladser. Vi var næppe de eneste der ikke ønskede at gå glip af et eneste sekund af denne bekendtgørelse.

„Jeg kan huske da dronning Amberly blev valgt! Åh, jeg vidste allerede fra starten at hun ville klare det.“ Mor havde lavet popcorn, som om det var en film vi skulle se.

„Var du selv med i udtrækningen, mor?“ spurte Gerad.

„Nej, søde, mor var to år for ung til at deltage. Men heldigvis for mig fik jeg din far i stedet.“ Hun smilede og blinkede til far.

Wow, hun måtte være i godt humør. Jeg kunne ikke huske den sidste gang hun havde vist hengivenhed over for far.

„Dronning Amberly er den bedste dronning nogensinde. Hun er så smuk og intelligent. Hver gang jeg ser hende på fjernsynet, ville jeg ønske at jeg var lige som hende,“ sukkede May.

„Hun er en god dronning,“ tilføjede jeg stille.

Endelig blev klokken otte og rigsvåbnet tonede frem på skærmen sammen med den instrumentelle version af vores nationalsang. Sad jeg virkelig og rystede? Jeg var *så* klar til at få det overstået.

Kongen kom på og gav os en kort opdatering om krigen. De andre bekendtgørelser var også korte. Det lod til at alle var i godt humør. Det var vel også spændende for dem.

Endelig blev det ceremonimesterens tur, og han introducerede Gavril som gik direkte over til den kongelige familie.

„Godaften, Majestæt,“ sagde han til kongen.

„Gavril, det er som altid godt at se dig.“ Kongen var på grænsen til overstadig.

„Ser du frem til offentliggørelsen?“

„Åh, ja. Jeg var i lokalet i går da et par stykker blev udtrukket. De var alle nogle yndige piger.“

„Så du ved allerede hvem de er?“ udbrød Gavril.

„Kun et par stykker, kun et par stykker.“

„Kan det ske at han har delt lidt af sin viden med dig, prins Maxon?“ Gavril vendte sig mod prinsen.

„Overhovedet ikke. Jeg ser dem samtidig med alle andre,“ svarede Maxon. Man kunne se at han kæmpede for at skjule sin nervøsitet.

Det gik op for mig at jeg havde svedige håndflader.

Gavril henvendte sig nu til dronningen. „Nogle gode råd til de udvalgte, Majestæt?“

Hun smilede sit fredfyldte smil. Jeg havde ingen idé om hvordan de andre havde set ud dengang hun deltog i Udvalgelsen, men jeg havde svært ved at forestille mig at de havde været lige så elegante og elskelige som hende.

„Nyd jeres sidste aften som almindelige piger. I morgen, uanset hvad, vil jeres liv have forandret sig for altid. Og, det her er et gammelt råd, men det er godt: Husk at være jer selv.“

„Kloge ord, min dronning, kloge ord. Og lad os nu afsløre de femogtredive unge kvinder som er blevet udtrukket til at deltage i Udvalgelsen. Mine damer og herrer, venligst hjælp mig med at lykønske følgende døtre af Il-léa!“

Skærmen skiftede over til et billede af rigsvåbnet. I det øverste højre hjørne var en lille kasse med Maxons ansigt

så man kunne se hans reaktion når billederne blev afsløret. Han ville allerede nu begynde at danne sig meninger om dem, ligesom alle andre ville.

Gavril havde et sæt kort i hånden og var parat til at læse navnene højt på de piger hvis liv, ifølge dronningen, ville ændre sig for altid. Udvælgelsen begyndte i dette sekund.

„Miss Elayna Stoles fra Hanport, Tre.“ Et billede af en lille pige med porcelæns hud dukkede op på skærmen. Hun lignede en rigtig lille lady. Maxon strålede.

„Miss Tuesday Keeper fra Waverly, Fire.“ En pige med fregner kom til syne. Hun så ældre ud end den første, og mere moden. Maxon hviskede noget til kongen.

„Miss Fiona Castle fra Paloma, Tre.“ Denne gang var det en brunette med mørke, dragende øjne. Måske omkring min alder, men hun virkede mere ... erfaren.

Jeg vendte mig mod mor og May på sofaen. „Virker hun ikke frygtelig ...“

„Miss America Singer fra Carolina, Fem.“

Jeg snurrede rundt igen, og der var det: Billedet af mig, taget lige efter at jeg havde fundet ud af at Aspen sparede sammen til at gifte sig med mig. Jeg så glædestrålende ud, håbefuldt og smuk. Jeg lignede en der var forelsket. Og en eller anden idiot troede at denne forelskelse gjaldt prins Maxon.

Min mor skreg højt bag mig, og May sprang op og væltede popcornene ud over det hele. Gerad blev også grebet af stemningen og gav sig til at danse. Far ... det var svært

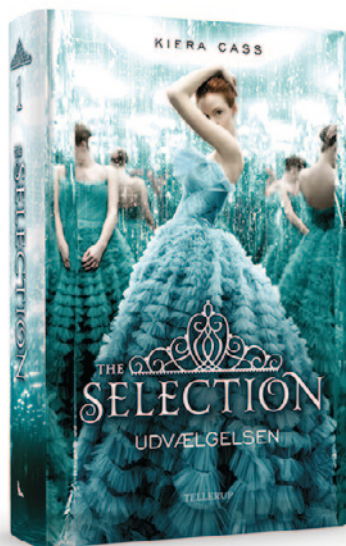
THE SELECTION

at sige, men jeg tror at han i al hemmelighed smilede bag sin bog.

Jeg gik glip af Maxons ansigtsudtryk.

Telefonen ringede.

Og det blev den ved med i flere dage.

Køb bogen online på
www.tellerup.dk